

Panium – číslo dvacet

Posloupnost v Danieli 11 a varování pro rok 2025

Jeff Pippenger

2026-03-02

Průkopnická aplikace dějin, které naplnily verše deset až šestnáct, určila, že Řím, jenž ustanovil vidění, přišel v roce 200 př. Kr., v téže roce jako bitva u Pania, a já naznačuji, že v roce 2025 Řím přišel a ustanovil vidění inaugurací Trumpa a papeže Lva. Rok 2025 představuje jedinou dobu, kdy byl papež a prezident inaugurováni v téže roce. Šelma a její obraz byly v roce 2025 vyzdvíženy přede všemi, kdo jsou ochotni vidět. Na rozdíl od průkopníků aplikuji posloupnost veršů namísto dějin, které tyto verše původně naplnily. S těmito dějinami souhlasím, avšak jako rámec pro dějiny vycházím z posloupnosti uvnitř veršů, na rozdíl od toho, že bych k vymezení rámce veršů použil dějiny. Tvrdím, že oba přístupy jsou správné.

Revoluce Makabejců

Linii Makabejců aplikuji obdobným způsobem. Makabejské povstání v roce 167 př. Kr. nastalo dlouho po bitvě u Pania v roce 200 př. Kr. a dlouho předtím, než Pompeius v roce 63 př. Kr. dobyl Jeruzalém. Linie, která začíná v šestnáctém verši dobytím Jeruzaléma vojevůdcem Pompeiem v roce 63 př. Kr., pokračuje až k císaři Tiberiovi, který vládl v době, kdy byl Ježíš ukřižován. Kříž a Tiberius jsou znázorněni ve dvacátém druhém verši jedenácté kapitoly.

A rameny přívalu budou před ním zaplavena a budou zlomena; ano, i kníže smlouvy. Daniel 11,22.

Generál Pompeius, jenž v šestnáctém verši dobyl Jeruzalém roku 63 př. Kr., a poté kříž roku 31 po Kr. ve verši dvacátém druhém, představují prorockou linii, která začíná symbolem nedělního zákona a končí symbolem nedělního zákona. Verš dvacátý třetí představuje v tomto oddílu přerýv, a tím označuje verš dvacátý druhý jako konec prorocké linie, která začala ve verši šestnáctém. Spolu se zřetelným zakončením této linie ve verši dvacátém druhém je zde i skutečnost, že verš dvacátý druhý je symbolem téhož mezníku, který je znázorněn ve verši šestnáctém, čímž je podáno svědectví alfy a omegy o tom, že verše šestnáct až dvacet dva představují samostatnou prorockou linii.

K tomu připojte, že verše patnáct a šestnáct vyznačují přechod od seleukovského království k římské moci, a uvidíte přerušení kontinuity od Seleukovců ve verši patnáct až k Římanům ve verši šestnáct; linie od verše šestnáct do dvacátého druhého je zřetelně oddělena jako jedinečná prorocká linie. Verš šestnáct uvádí další mocnost, která bude ovládat Judsko, a tím označuje přechod prorockých dějin stejně jako verš dvacet tři. Tato linie začíná i končí symbolem nedělního zákona a končí ve dvacátém druhém verši jedenácté kapitoly.

Smith — a tři císaři

Skutečnost, že šestnáctý verš představuje nedělní zákon, stejně jako verš dvacátý druhý, vyžaduje, aby byly tyto dva verše vzájemně uvedeny do souladu. Uriah Smith se vyjadřuje k verši dvacátému třetímu a vysvětluje, proč představuje dějiny, které započaly dále zpět v rámci dějin předchozích veršů, namísto toho, aby představoval dějiny, jež bezprostředně následují po kříži ve verši dvacátém druhém.

„VERŠ 23. A po smlouvě uzavřené s ním bude jednat lživě; neboť vytáhne vzhůru a zesílí s malým lidem.“

„Onen ‚s ním‘, s nímž je zde řečeno, že byla uzavřena smlouva, musí být táž moc, která je předmětem proroctví od 14. verše; a že jde o moc římskou, je nade vší pochybnost prokázáno naplněním proroctví ve třech osobách, jak již bylo poznamenáno, které po sobě vládly nad Římskou říší; totiž Julius, Augustus a císař Tiberius. První, když se vítězně vracel do pevnosti své vlastní země, klopýtl a padl a nebyl nalezen. Verš 19. Druhý byl ukladačem daní; vládl ve slávě království a nezemřel ani v hněvu, ani v boji, nýbrž pokojně ve svém vlastním loži. Verš 20. Třetí byl přetvařovatel a jedna z nejpodlejších povah. Ujal se království pokojně, avšak jak jeho vláda, tak jeho život skončily násilím. A za jeho vlády byl Kníže smlouvy, Ježíš Nazaretský, vydán na smrt na kříži. Verše 21, 22. Kristus už nikdy nemůže být znovu zlomen ani usmrcen; proto v žádné jiné vládě a v žádné jiné době nemůžeme nalézt naplnění těchto událostí. Někteří se pokoušejí vztáhnout tyto verše na Antiocha a z jednoho z židovských velekněží učinit knížete smlouvy, ačkoli tak nikdy nazýváni nejsou. Je to tentýž druh argumentace, který se snaží učinit z vlády Antiochovy naplnění malého rohu z Daniele 8; a je předkládán za týmž účelem; totiž přervat veliký řetěz důkazů, jímž je ukázáno, že nauka o Adventu je naukou Bible a že Kristus je nyní přede dveřmi. Avšak důkazy nemohou být vyvráceny; řetěz nemůže být přerván.“

„Poté, co nás prorok provedl světskými událostmi říše až ke konci sedmdesáti týdnů, vrací nás ve verši 23 zpět do doby, kdy se Římané stali přímo spojeni s Božím lidem prostřednictvím židovské smlouvy, roku 161 př. Kr.; od tohoto bodu jsme pak vedeni v přímé linii událostí až ke konečnému triumfu církve a k ustavení Božího věčného království. Židé, jsouce těžce utlačováni syrskými králi, vyslali poselstvo do Říma, aby žádali pomoc Římanů a vstoupili s nimi v „smlouvu přátelství a spojenectví“. 1 Mak. 8; Prideaux, II, 234; Josephus, Židovské starožitnosti, kniha 12, kap. 10, odd. 6. Římané vyslyšeli žádost Židů a vydali jim výnos, formulovaný těmito slovy:—“

„Usnesení senátu o smlouvě o pomoci a přátelství s národem Židů. Nikomu, kdo podléhá Římanům, nebude dovoleno vést válku proti národu Židů ani pomáhat těm, kdo tak činí, ať již tím, že jim posílá obilí, lodě nebo peníze; a bude-li učiněn útok na Židy, Římané jim přispějí na pomoc, jak jen budou moci; a opět, bude-li učiněn útok na Římany, Židé jim přijdou na pomoc. A budou-li si Židé přát něco k této smlouvě o pomoci přidat nebo z ní něco odejmout, stane se tak se společným souhlasem Římanů. A jakýkoli dodatek, který takto bude učiněn, bude mít platnost.“ „Toto usnesení,“ praví Josephus, „sepsal Eupolemus, syn Janův, a Jason, syn Eleazarův, když byl Juda veleknězem národa a jeho bratr Šimon byl velitelem vojska. A to byla první smlouva, kterou Římané uzavřeli s Židy, a byla sjednána tímto způsobem.“

„V této době byli Římané malým národem a začali jednat lživě neboli úskočně, jak toto slovo znamená. A od tohoto bodu vystoupili stálým a rychlým vzestupem k vrcholu moci, jehož později dosáhli.“ Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 270, 271.

Kříž ve verši dvacet dva nejenže ukončuje linii symbolem, který se zároveň nachází i na jejím počátku, nýbrž následující verš se vrací zpět do dějin, které kříží předcházely, přibližně třicet let po Paniu a přibližně sto let předtím, než Řím dobyl Jeruzalém. Mezník židovského spolku, který zde Smith označuje jako rok 161 př. Kr., je jinými průkopníky označován jako rok 158 př. Kr. Bod, na nějž se zde soustřeďuji, není ani tak datum, nýbrž to, že verše šestnáct až dvacet dva představují linii prorockých dějin, jejíž alfou i omegou je nedělní zákon. Jakmile je tedy předložena linie veršů šestnáct až dvacet dva, verš dvacet tři opakuje a rozšiřuje dějiny obsažené v linii veršů šestnáct až dvacet dva. Prorocká linie dějin představovaná veršem dvacet tři je dějinami Makabejců a dějiny Makabejců jsou dokonalou paralelou k dějinám Spojených států.

Dvě dynastie

Makabejští představují povstání proti seleukovskému království, které započalo za vlády Antiocha Epifana. Toto povstání bylo namířeno proti severnímu seleukovskému království a vyústilo ve vítězství, jež vedlo k jedné ze dvou judských dynastií v období, které nakonec vyústilo ve zničení Jeruzaléma roku 70 po Kr. První dynastií byla hasmonejská a druhou herodovská. Herodovská dynastie byla druhou judskou vládou po vysvobození ze severního seleukovského království. Byla přímo spojena s římským systémem, kdežto předchozí hasmonejská dynastie byla v podstatě židovská. Hasmonejská dynastie začala roku 141 př. Kr. a roku 37 př. Kr. začala dynastie herodovská, která trvala až do roku 70 po Kr.

Dynastie představují vládu Judeje, starobylé a doslovné nádherné země. Makabejské povstání trvalo od roku 167 do roku 160 př. Kr. Roku 164 př. Kr. Makabejci vypudili Antiocha Epifana z Jeruzaléma a chrám očistili a znovu zasvětili poté, co jej Antiochus znesvětil, avšak teprve roku 141 př. Kr. byla severní seleukovská moc zcela poražena a započala hasmonejská dynastie.

Herodovská dynastie je klíčem k této linii, neboť to byl Herodes Veliký, kdo dal rozkaz k usmrcení nemluvňat v době Ježíšova narození, a jeho syn vládl v době, kdy Ježíš zemřel. Herodes Veliký byl otec a byl králem nad Judskem, avšak jeho syn byl pouze tetrarchou, což znamená, že byl vládcem nad čtvrtinou království, spíše jako místodržitel než jako král. Proto postrádal pravomoc, která jej nutila spojit se s Pilátem, aby Krista ukřižoval. Ježíšovo narození bylo v jeho prorocké linii prorockým „časem konce“ a Jeho smrt představuje nedělní zákon. První Herodes představuje rok 1989 a poslední Herodes je nedělní zákon. Herodes otec k Herodovi synu je prorocká linie Krista.

Linie Makabejských začíná vítězným povstáním proti severnímu králi, který Židům vnucoval své řecké zvyky, kulturu i řecké náboženství. Počátek hasmoneovské dynastie představoval rok 1798. Proč tomu tak je, můžete se ptát? Jestliže jedna dynastie začíná v prorockém „čase konce“, jako tomu bylo u herodovské dynastie při Kristově narození, pak by druhá dynastie z prorocké nutnosti musela mít stejný počátek. Obě dynastie začínají časem konce, když Kristovo narození chápeme jako „čas konce“, avšak pošetilí nikdy nevidí odpečetěné světlo spojené s časem konce.

„V naší době, stejně jako ve dnech Kristových, může docházet k mylnému čtení či nesprávnému vykládání Písma. Kdyby byli Židé zkoumali Písmo s upřímným a modlitebním srdcem, bylo by jejich hledání odměněno pravým poznáním času, a nejen času, nýbrž i způsobu Kristova příchodu. Nebyli by připsali slavný druhý příchod Kristův jeho prvnímu adventu. Měli svědectví Danielovo; měli svědectví Izaiášovo i ostatních proroků; měli učení Mojžíšovo; a zde byl Kristus přímo uprostřed nich, a přece stále zkoumali Písma, aby v nich našli důkazy ohledně jeho příchodu. A Kristu činili právě ty věci, o nichž bylo předpověděno, že mu je budou činit. Byli tak zaslepeni, že nevěděli, co činí.“

„A mnozí činí totéž i dnes, v roce 1897, protože neměli zkušenost se zkušebními poselstvími obsaženými v poselstvích prvního, druhého a třetího anděla. Jsou takoví, kteří zkoumají Písma, aby našli důkaz, že tato poselství jsou ještě budoucností. Shromažďují důkazy o pravdivosti těchto poselství, avšak nedávají jim jejich náležité místo v prorockých dějinách. Proto jsou takoví v nebezpečí, že svedou lid, pokud jde o určení místa těchto poselství. Nevidí ani nechápou čas konce ani to, kam tato poselství zařadit. Den Boží přichází tichým krokem; avšak domněle moudří a velicí muži tlachají o „vyšším vzdělání“. Neznají znamení Kristova příchodu ani konce světa.“ Paulson Collection, 423, 424.

Určit Kristovo narození jako „čas konce“, a tedy jako klíč k uvedení linie Makabejských do kontextu přítomné pravdy posledních dnů, znamená učinit Krista samotným středem dané pasáže, což je rovněž důkazem, že tato aplikace je oprávněná.

Linie Makabejských ilustruje duchovní nádhernou zemi a toto znázornění začíná v období, kdy se občané nádherné země vymaňují z politické a náboženské nadvlády krále severu. Makabejské povstání, které vedlo k hasmonejské dynastii, představuje rok 1776 a vzpoura proti králi severu, kterou Makabejští uskutečnili, představovala revoluční válku. Dvaadvacet let od roku 1776 do roku 1798 představuje makabejské povstání, které vedlo k hasmonejské dynastii v době konce v roce 1798, jež pokračovala až do doby, kdy v čase konce v roce 1989 započala herodovská dynastie. Herodovská dynastie pokračovala až do zničení Jeruzaléma v roce 70 po Kr.

Co je důležité v této linii dějin rozpoznat, je dvojí: je to znázornění starověké nádherné země, která je předobrazem novodobé nádherné země, a začíná v rámci dějinné linie, jež začíná veršem šestnáct, kde Řím poprvé dobývá nádhernou zemi, čímž je určen hlavní námět této linie. Linie od verše šestnáctého až po verš dvacátý druhý představuje nádhernou zemi a jejím kontextem je brzy přicházející nedělní zákon. Tato linie také představuje dvě třídy uctívačů, které ovlivňují obě dynastické vlády. Saduceové byli méně početní, avšak obecně ovládali židovské náboženské a politické systémy v obou dynastických obdobích. Náboženský systém byl spravován kněžstvem a toto kněžstvo bylo rovněž ovlivňováno jak saduceji, tak farizeji. Hasmoneovská i herodovská vláda byly ovlivňovány farizeji a saduceji a obě dynastie představují vládu Spojených států od roku 1798 až do nedělního zákona.

Farizeové a saduceové představují dvě strany politického smýšlení, které se od sebe odlišují svým postojem k otázce otroctví. Demokraté jsou pro otroctví a republikáni jsou proti otroctví; a společně působí v rámci politického aparátu ústavní vlády Spojených států. Tato vláda je zemskou šelmou ze třinácté kapitoly Zjevení a vnější dějiny zemské šelmy jsou představovány jejím

republikánským rohem. Vnitřní dějiny jsou představovány protestantským rohem. Rohy jsou na šelmě odděleny, neboť šelma je Ústava, která odděluje roh státu od rohu církve, avšak dějinami se pohybují společně. Republikánský roh má dva vlivy, buď pro otroctví, nebo proti němu. Protestantský roh má dva vlivy, buď pro sobotu sedmého dne, nebo pro první den slunce.

Přibližně třicet let po bitvě u Pania Makkabejští vyznačují v dějinách Spojených států šesté království biblického prorockví. Poté, přibližně o jedno století později, se naplňuje šestnáctý verš, když je dobyt Jeruzalém, což je předobrazem kříže. Judea je druhou ze tří překážek, které si Řím podmaňuje, když přebírá vládu nad světem. Generál Pompeius dobyl Sýrii roku 65 př. Kr. a poté Judu roku 63 př. Kr. Augustus Caesar by dobyl třetí překážku v bitvě u Actia roku 31 př. Kr. Tyto dějiny jsou znázorněny v linii od verše šestnáct do dvacátého druhého.

V době kříže již makabejské dějiny trvají téměř dvě stě let. Uriáš Smith ukazuje, že dějiny znázorněné spolkem se Židy ve verši dvacet tři mají být přiřazeny k počátečnímu bodu v dějinách, který nastal téměř dvě stě let před dějinami kříže ve verši dvacet dva. Dějiny kříže ve verši dvacet dva musí být přiřazeny k verši šestnáct, neboť verš šestnáct je rovněž nedělním zákonem. To znamená, že linie Makabejců, která je dějinami nádherné judské země, začíná dlouho před nedělním zákonem verše šestnáct.

Když pochopíme, že milleritské dějiny znázorňují dějiny sto čtyřiceti čtyř tisíc, můžeme uvést čas konce pro millerity v roce 1798 do souladu s časem konce pro sto čtyřicet čtyři tisíc v roce 1989. Když to učiníme, překrýváme dějiny prvního a druhého anděla s dějinami třetího anděla. Roky 1798 a 1989 jsou mezníky alfa a omega v dějinách čtyřicátého verše jedenácté kapitoly Daniela.

Čtyřicátý verš začíná v „čase konce“, o němž lze snadno prokázat, že je to rok 1798; a při správném porozumění naplnil čtyřicátý verš pád Sovětského svazu v roce 1989 a toto naplnění bylo rovněž „časem konce“. Dva „časy konce“ v jednom verši, který se nachází v těžké kapitole jako linie Makabejců. Makabejské povstání, jež vedlo k hasmonejské dynastii, představuje dvaadvacet let od roku 1776 do roku 1798. Roku 1798 začala hasmonejská dynastie a roku 1989 začala dynastie herodiánská.

Desátý verš Daniela 11 označuje rok 1989 a šestnáctý verš je nedělní zákon. Linie dějin v těchto verších představuje tři bitvy, zánik jižního krále a vstup Říma do prorockých dějin. Obsahuje také linii dvou dynastií, které předobrazují změnu, k níž dochází, když zemská šelma ze Zjevení 13, která „měla dva rohy podobné beránčím, a“ „mluvila jako drak“. Postupně je první židovská dynastie beránek a druhá římská dynastie drak. První dynastie byla židovská, druhá byla římská. Ať už židovská nebo římská, zemská šelma měla dva rohy.

Židovská dynastie představuje protestantský roh a římská dynastie představuje republikánský roh. Oba rohy rovněž nesou prorocké rozdělení na dvě části. Saduceové a farizeové poskytují rámec demokratů podporujících otroctví v protikladu k republikánům odmítajícím otroctví; zároveň také představují dvojí rozdělení pošetilých panen na rozdíl od panen moudrých. Farizeové jako pošetilé panny jsou očišťováni při prvním zklamání a saduceové jsou očišťováni při druhém očištění chrámu. Farizeové, podobně jako církev v Sardách, vyznávali, že mají jméno života, ale byli mrtví, a jsou očišťováni nejprve; potom saduceové, kteří popírali moc Boží, popírali moc a poselství

Půlnočního volání. Saduceové jsou lid smlouvy, který je míjen; saduceové jsou ti, kdo se spokojí s pocity příjemných emocí.

„Příchod Krista, jak byl oznámen poselstvím prvního anděla, byl chápán jako znázorněný příchodem ženicha. Rozsáhlá reforma pod hlásáním Jeho brzkého příchodu odpovídala vyjití panen. V tomto podobenství, stejně jako v tom z Matouše 24, jsou představeny dvě skupiny. Všechny vzaly své lampy, Bibli, a v jejím světle vyšly vstříc Ženichovi. Avšak zatímco ,pošetilé vzaly své lampy, ale nevzaly s sebou olej‘, ,moudré vzaly olej ve svých nádobách se svými lampami‘. Tato druhá skupina přijala Boží milost, znovuzrozuující a osvěčující moc Ducha svatého, která činí z Jeho slova lampu pro nohy a světlo pro stezku. V bázi Boží studovaly Písma, aby poznaly pravdu, a upřímně usilovaly o čistotu srdce i života. Tyto měly osobní zkušenost, víru v Boha a v Jeho slovo, kterou nemohlo zvrátit zklamání ani prodlení. Jiné ,vzaly své lampy, ale nevzaly s sebou olej‘. Jednaly z pohnutky okamžiku. Jejich obavy byly vzbuzeny slavnostním poselstvím, ale spoléhaly na víru svých bratrů, spokojeny s mihotavým světlem dobrých citů, bez důkladného porozumění pravdě nebo opravdového díla milosti v srdci. Tyto vyšly vstříc Pánu, plné naděje ve vyhlídku na bezprostřední odměnu; nebyly však připraveny na prodlení a zklamání. Když přišly zkoušky, jejich víra selhala a jejich světla pohasínala.“ The Great Controversy, 393.

Ať už politické, nebo náboženské, obě třídy se v krizi o půlnoci spojují proti moudrým. Po tomto vyjádření jsme článek začali tím, že jsme vznesli otázku, že verš čtrnáctý aplikuji na základě jeho umístění v návaznosti veršů, v rozporu s historickou posloupností, kterou verše představují. Tuto logiku uplatňuji v souladu s umístěním verše dvacátého třetího. Umístění mezníku má odpovídat jeho historickému naplnění. Smlouva, kterou Židé uzavřeli s Římem v době Makabejců, určovala, kam bude tento verš aplikován. „Lupiči“ z verše čtrnáctého, kteří ustanovují vidění, tak učinili roku 200 př. Kr., právě v roce bitvy u Pania, avšak bitva a lupiči jsou dva odlišné symboly.

„Loupežníci“ se stávají součástí vyprávění nikoli proto, aby ustanovili přímou souvislost s datem bitvy u Pania, nýbrž aby určili vztah, který navázali s oslabeným pětiletým vládcem Egypta, jenž měl být poražen Antiochem. Nechtěli narušení dovozu egyptské pšenice do Římské říše. Předmětem tohoto verše je prorocký vztah Říma se zranitelným pětiletým egyptským králem. Tato přímka označuje následky rozvratu, který následuje po Putinově pokusu zahrnout podřízení ukrajinské církve ruské církvi, jak tomu bylo dříve, před rokem 1989. Tento pokus zahajuje postupný zánik jeho jižního království, a když Putin zemře jako Ptolemaios, nebo je nějakým způsobem vypovězen do vyhnanství jako Uzijáš a Napoleon, je prorocky odstraněn a s jeho královstvím je pak nakládáno řadou méně schopných vůdců. Potom, v době pětiletého krále, papežský Řím zasahuje, aby chránil své zájmy, jimiž je ukrajinská církev.

Papežství se nestaví na stranu ani ruského, ani ukrajinského pravoslaví; rozehrává všechny strany, aby přivedlo všechna náboženská tělesa pod svou autoritu, jak je to znázorněno v Izajáš 4.

A v onen den sedm žen uchopí jednoho muže se slovy: Budeme jíst svůj vlastní chléb a oblékat se do svého vlastního oděvu; toliko nechť jsme nazýváni tvým jménem, abys sňal naši potupu. V onen den bude ratolest Hospodinova krásná a slavná a plod země bude vznešený a půvabný pro ty z Izraele, kteří unikli. I stane se, že ten, kdo zůstane na Siónu, a ten, kdo zůstane v

Jeruzalémě, bude nazván svatým, každý, kdo je zapsán mezi živými v Jeruzalémě. Izajáš 4,1–3.

Papežství přebírá kontrolu nad všemi náboženskými tělesy, znázorněnými jako sedm žen, to znamená nad všemi církvemi. Těchto sedm církví si přeje být nazýváno katolickými, což znamená všeobecné, a zjevně nejsou Božím lidem, neboť mají v úmyslu nosit svůj vlastní oděv. Sjednocení všech náboženských těles, která si přejí nosit své vlastní lidské roucho, se uskutečňuje v době, kdy ti v „Jeruzalémě budou nazváni svatými“, totiž tehdy, když se ratolest Hospodinova proměňuje z lidu laodicejského v lid filadelfský; tehdy se papežství stává hlavou všech náboženských těles právě v tom čase, kdy bude zároveň učiněno i hlavou politických těles.

V roce 1989 byla ukrajinská církev symbolem toho, jak král severu smetl Sovětský svaz, a Putin se bude snažit obnovit někdejší vztah podřízenosti, obdrží malomocenství na svém čele a zahájí pronásledování proti náboženství, které jeho požadavky odmítlo. Toto pronásledování se odehrálo ve vlastní Ptolemaiově zemi, ve městě Alexandrii, a tak se církve v Rusku, které jsou ovlivňovány Římem, stanou Putinovým cílem a jeho koncem. Zatímco se Trump připravuje na bitvu u Pania, je v roce 2025 odhalen jeho otevřený vztah s ochráncem oslabeného egyptského dětského krále. Římská moc, která roku 200 př. Kr. chránila egyptského dětského krále, tehdy dětského krále chránit nebude. Pomůže ukončit vládu dětského krále. Řím jako ochránce Egypta roku 200 př. Kr. představuje Řím jako zhoubce Egypta v bitvě u Pania.

millerité

Millerité neviděli tři římské mocnosti, viděli pouze dvě, avšak jejich pravda byla přesto pravdou. Prorocká logika Antiocha jako symbolu nám umožňuje vztáhnout čtrnáctý verš na dějiny, které předcházejí patnáctému verši, i když dějiny, jež tyto verše původně naplnily, kladly jak čtrnáctý, tak patnáctý verš do roku 200 př. Kr. Tvrdím, že šestnáctý verš představuje brzy přicházející nedělní zákon, že čtrnáctý verš byl rokem 2025 a patnáctý verš je dosud budoucí bitvou u Pania. Antiochos dokazuje, že tyto tři bitvy tvoří jednu prorockou linii, neboť je přítomen ve všech třech bitvách; zároveň však dokazuje i tvrzení, které předkládám: totiž že pozdní aplikace těchto veršů, je-li správně rozdělena metodologií „řádek za řádek“.

Antiochos byl přítomen ve všech třech bitvách a v posledních dnech představuje zástupnou moc papežství v roce 1989 (Reagan a USA), v roce 2014 (Zelenskyj a Ukrajina) a poté v bitvě u Pania tutéž zástupnou moc jako v roce 1989, neboť Ježíš vždy představuje konec počátkem. Ronald Reagan je mrtev a pohřben, takže historické svědectví Antiocha je přesné podle milleritského chápání, avšak podléhá pravidlům, která řídí aplikaci řádku na řádek. Poslední zástupnou mocí papežství v těchto verších je Trump, přestože historicky byl Antiochos přítomen ve všech třech bitvách. Aby se naplnil verš třináct, musel Trump prohrát druhé volby, neboť ve verši třináctém se „vrací“, silnější než kdy dříve, dost silný na to, aby schytl kulku skrz ucho, což spolu s pravým palcem ruky a pravým palcem nohy bylo tím, co mělo být při pomazání kněží pomazáno krví.

Reagan předobrazoval Trumpa, neboť Reagan je prvním z posledních osmi prezidentů od času konce v roce 1989. Lincoln předobrazoval Trumpa, neboť byl prvním republikánským prezidentem. Lincoln byl zavražděn demokraty podporujícími otroctví ve spojení s Římem a

jak Ronald Reagan, tak jeho papežský protějšek Jan Pavel II. přežili pokusy o atentát. Trump byl v roce 2020 politicky zavražděn ukradenými volbami v naplnění Zjevení 11, verše 7, a poté byl v roce 2024 v naplnění verše 11 vzkříšen.

A když dokončí své svědectví, šelma vystupující z propasti proti nim povede válku, přemůže je a usmrtí. ... A po třech a půl dnech do nich vstoupil Duch života od Boha, i postavili se na své nohy; a padl veliký strach na ty, kteří je viděli. Zjevení 11,7.11.

Trumpovo vzkříšení bylo jeho „navrácením“ z třináctého verše a zároveň poskytlo paralelu k jedné charakteristice Říma, neboť Řím je „osmý, který je ze sedmi“, a Trump je obrazem Říma.

A ta šelma, která byla a není, i ona sama jest osmá a pochází z těch sedmi a jde do záhuby. Zjevení 17,11.

Trumpovo druhé funkční období z něho činí osmého prezidenta od Reagana, a protože byl také šestým, je Trump v souladu s papežstvím „ten osmý, který je ze sedmi“. Osm je symbolem vzkříšení, což zdůrazňuje, že on jako obraz papežství musel utrpět smrtelnou ránu, která byla uzdravena, aby se mohl „vrátit“.

A viděl jsem jednu z jeho hlav jako by byla smrtelně raněna; ale jeho smrtelná rána byla uzdravena. A celá země se v úžasu obrátila za šelmou. Zjevení 13,3.

Když se smrtelná rána zahojí, svět se „podivuje za šelmou“, a když byl Trump v roce 2024 vzkříšen jako osmý, který je ze sedmi, „vrátil se“ a celý svět se podívoval za ním.

A po třech dnech a půl vstoupil do nich Duch života od Boha, a postavili se na nohy; a veliká bázeň padla na ty, kteří je viděli. I uslyšeli veliký hlas z nebe, který jim řekl: Vystupte sem. A vstoupili do nebe v oblaku; a jejich nepřátelé je spatřili. Zjevení 11,11.12.

Trump se ve volbách roku 2024 „vrátil“ a poté byli v roce 2025 on i papež Lev oba uvedeni do úřadu. Ježíš dal přímé a spravedlivé varování každému, kdo chtěl vidět.

Když tedy užijete ohavnost zpusťování, o níž mluvil prorok Daniel, jak stojí na svatém místě, (kdo čte, rozuměj.) Matouš 24,15.

Marek to říká snad o něco jasněji.

Když pak uvidíte ohavnost zpusťování, o níž mluvil prorok Daniel, stojící tam, kde stát nemá, (kdo čte, rozuměj,) tehdy ti, kdo jsou v Judsku, ať utečou do hor. Marek 13,14.

Ohavnost zpusťování je Řím v každé ze svých tří fází. Pohanský, papežský i moderní Řím je každý symbolem varování pro Boží lid. Toto varování má být rozpoznáno tehdy, když se Řím nachází na „svatém místě“ nebo tam, „kde nemá být“. Nádherná země je v Písmu svatá země a Spojené státy jsou duchovní nádhernou zemí.

A Hospodin zdědí Judu jako svůj podíl ve svaté zemi a znovu si vyvolí Jeruzalém. Zmlkni, veškeré tělo, před Hospodínem, neboť povstal ze svého svatého příbytku. Zachariáš 2,12.13.

Když uvidíte Řím stát na svatém místě, Pán si Jeruzalém naposledy vybírá jako svůj smluvní lid. Když Reagan, první z osmi prezidentů, uzavřel tajné spojenectví s antikristem biblického proroctví, představovalo to od roku konce, 1989, otevřené spojenectví s Římem ze strany osmého a posledního prezidenta. Symboly omega často obrací atributy symbolu alfa.

Uvedení papeže Lva a Trumpa do úřadu v roce 2025 označuje zjevný vztah mezi šelmou z moře a šelmou ze země ze Zjevení třinácté kapitoly. Obrat k otevřenému spojenectví Trumpa a Lva, které bylo předobrazeno tajným spojenectvím Reagana a Jana Pavla II., nám sděluje, že podpora egyptského dětského krále, která naplnila čtrnáctý verš roku 200 př. Kr., představuje v posledních dnech nedostatek podpory.

Rok 2025 ustavuje vnější základní vidění neboli proroctví, neboť vyzdvihuje Řím jako varování Říma, které Daniel ztotožňuje se symbolikou „ohyždnosti zpusťování“. Varování ohyždnosti zpusťování přichází předem před zničením představovaným „zpusťování“. Při obléhání Jeruzaléma za Cestia bylo toto varování znázorněno tím, že praporce římské moci byly umístěny v posvátných okrcích svatyně. Ti, kdo viděli, porozuměli, uposlechli a opustili město, byli chráněni, když bylo obléhání znovu zahájeno. Spatřili římské varovné znamení. Křesťané, kteří se oddělili od zkompromitované církve Pergamu a poté od církve Thyatir, uprchli do pustiny, když spatřili člověka hříchu sedícího v chrámu Božím. Tito svědkové označují varování ohyždnosti zpusťování, o níž mluvil Daniel, v posledních dnech.

Opakovaně jsme ukázali, že rok 1888 byl obléháním Cestia a že závěr krize nedělního zákona je obléháním Tita. Blairovy návrhy nedělního zákona z osmdesátých let 19. století spolu s nedělními zákony, které byly během osmdesátých let 19. století zavedeny v některých jižních státech, byly Cestiovým varováním, které zároveň vyznačilo předěl v radách sestry Whiteové ohledně života na venkově. Před osmdesátými léty 19. století její rada zněla, že v budoucnu budeme muset přestěhovat se na venkov, avšak po osmdesátých letech 19. století byl život na venkově něčím, co již mělo být uskutečněno. Varovné znamení Blairových návrhů zákona, podporujících znamení autority papežské moci, o němž se hovořilo v osmdesátých letech 19. století, předobrazovalo Vlastenecký zákon při 11. září, neboť anděl ze Zjevení osmnáct se objevil v obou těchto dějinách.

11. září bylo varováním Cestia, jenž postavil svou autoritu na svaté místo, kam nepatří, neboť 11. září římské právo nahradilo anglické právo. V Pelosiho procesech roku 2021 byla doložka o řádném právním procesu zavržena, a to představuje další krok směrem k Titovu obléhání, které vrcholí v brzy nastávajícím nedělním zákoně ve Spojených státech. Obléhání je časovým obdobím. Rok 1888 hovoří o vzpouře vnitřního protestantského rohu a 11. září hovoří o vzpouře vnějšího republikánského rohu. Inaugurace papeže ze slavné země v témže roce, kdy je rovněž uveden do úřadu poslední prezident, představuje poslední varování ohavnosti zpusťování stojící tam, kde stát nemá, těsně před bitvou u Pania. Bitva u Pania vede přímo k nedělnímu zákonu a k bitvě u Actia, která představovala třetí a poslední překážku pro pohanský Řím, a poté pohanský Řím svrchovaně vládl po 360 let v naplnění Daniela 11,24. Při nedělním zákonu jsou Římem dobyta jak šesté, tak sedmé království, a moderní Řím pak vládne po jednu symbolickou hodinu neboli čtyřicet dva symbolických měsíců.

V šestnáctém verši Pompeius, který právě přemohl první překážky pohanského Říma, nejprve v Sýrii a poté dobývá Jeruzalém. Pompeius odstraňuje první dvě překážky Říma a Augustus Caesar dobývá třetí u Actia. Moderní Řím nejprve dobývá krále jihu v roce 1989 jako naplnění čtyřicátého verše a jak je předobrazeno v desátém verši. Poté při nedělním zákonu moderní Řím dobývá svou druhou a třetí překážku skrze Spojené státy, a pak Organizace spojených národů ihned souhlasí, že odevzdá své království papežské moci. Pohanský Řím dobyl dvě překážky skrze Pompeia a poté jednu, a papežský Řím dobyl jednu v roce 1989 a potom své další dvě v šestnáctém verši, kde je Pompeius označen při svém druhém dobytí.

Ať už šlo o třetí překážku u Actia pro pohanský Řím, anebo o dobu, kdy byla třetí překážka, představovaná Góty vyhnány z města Říma roku 538, odstraněna, jakmile Řím překoná třetí překážku, vládne svrchovaně.

Jistě Panovník Hospodin neučiní nic, aniž by zjevil své tajemství svým služebníkům, prorokům. Ámos 3,7.

Pán jistě dá konečné zjevení výstražného znamení, které je v knize Daniel zobrazeno jako ohavnost zpusťování, dříve než zpusťování přijde. Tímto výstražným znamením je otevřené spojenectví v protikladu k Reaganovu tajnému spojenectví, jež je znázorňováno v roce 2025. Pán nepřivede trest, aniž by nejprve dal varování, a Ámos velmi přímo hovoří o tom, co je tajným zjevením Jeho služebníkům a komu je určeno.

Slyšte toto slovo, které Hospodin promluvil proti vám, synové Izraele, proti celé čeledi, kterou jsem vyvedl z egyptské země, řka: Jen vás jsem poznal ze všech čeledí země; proto vás potrestám za všechny vaše nepravosti. Ámos 3,1.2.

Ámos oslovuje poslední generaci Bohem vyvoleného smluvního lidu, která má být potrestána, v souladu s pětadvaceti muži, kteří se klanějí slunci v Ezechielovi osm. Ámos předkládá laodicejské poselství, které je poselstvím třetího anděla během zahlazování hříchu v době soudu nad živými. Ámosovo varování je založeno na sjednocení dvou stran.

Mohou dva jít spolu, nejsou-li zajedno? Bude lev rvát v lese, nemá-li kořist? ozve se lvíče ze svého doupěte, neuchvátilo-li nic? Může pták padnout do léčky na zemi, když pro něho není oka? vytáhne někdo léčku ze země, aniž by byl vůbec něco chytil? Zdali bude troubeno na polnici ve městě, a lid se nebude bát? Zdali se stane ve městě zlo, a Hospodin je neučinil? Ámos 3,3–6.

Varování před dvěma, kteří krácejí spolu jako jeden, je zasazeno do kontextu léčky, jež chytá ptáka ze země. Ptáci jsou symboly náboženských těles a papežství je v knize Zjevení klecí všech nečistých a odporných ptáků.

I zvolal mocným hlasem: Padl, padl Babylon veliký a stal se příbytkem démonů, skryší každého nečistého ducha a klecí každého nečistého a odporného ptáka. Neboť všechny národy pily víno hněvu jejího smilstva a králové země s ní smilnili a kupci země zbohatli z nadbytku jejího přepychu. Zjevení 18,2.3.

Pták v kleci je chycený pták, a když národ smilní s římskou nevěstkou, stává se chyceným ptákem; a pták, který je pozdvižen nade všechny ostatní prorocké ptáky, je mocností, jejíž trojitý dům je vystavěn, je upevněn při nedělním zákoně, na jejím místě, jímž je Šineár, jímž je Babylón. Je to ten pták, který obdržel smrtelnou ránu roku 1798, anebo jak praví Zachariáš, na jehož koš bylo položeno olověné víko, avšak poté byl pozdvižen ptáky spiritualismu a odpadlého protestantismu.

Potom vyšel anděl, který se mnou mluvil, a řekl mi: Pozdvihni nyní své oči a pohleď, co je to, co vychází. I řekl jsem: Co je to? A on řekl: Toto je éfa, která vychází. Dále řekl: Toto je jejich podoba po celé zemi. A hle, byl pozdvižen olověný talent; a toto je žena, sedící uprostřed éfy. I řekl: Toto je bezbožnost. A vrhl ji doprostřed éfy a vrhl olověné závaží na její otvor. Potom jsem pozdvihl své oči a pohleděl, a hle, vyšly dvě ženy a vítr byl v jejich křídlech; neboť měly křídla jako křídla čápa. A pozdvihly éfu mezi zemi a nebe. Tehdy jsem řekl andělu, který se mnou mluvil: Kam tyto nesou éfu? A on mi řekl: Aby jí vystavěly dům v zemi Šineáru; a bude upevněna a postavena tam na svůj vlastní podstavec. Zachariáš 5,5–11.

Ámosova léčka chytá ptáka ze země, neboť představuje spojenectví, které předchází brzy nastávajícímu nedělnímu zákonu, při němž je zajat pták země; a podle Ámose je toto spojenectví napomenutím laodikejskému adventismu sedmého dne, neboť ve městě zazní varovná polnice, kterou odmítnou vyslyšet.

Zdaliž se troubí ve městě na polnici, a lid by se nebál? Zdaliž se děje v městě neštěstí, které by Hospodin neučinil? Jistě Panovník Hospodin neučiní nic, leč by zjevil tajemství své služebníkům svým, prorokům. Lev zařval, kdo by se nebál? Panovník Hospodin promluvil, kdo by neprorokoval? Amos 3,6–8.

Lev, který řve, je Lev z pokolení Judova, jenž představuje Krista, když pečeti a odpečetí své prorocké Slovo. Otevřené spojenectví roku 2025 je obležením Cestia a symbol lupičů Božího lidu se ustavuje, když vidíte dva kráčet spolu, kteří by nikdy neměli spolu existovat. Řím, spojený a sjednocený s protestanty, je oxymóron, neboť být protestantem znamená protestovat proti Římu.

V příštím článku budeme v těchto věcech pokračovat.

Příliš pozdě uniknout léčku

„A nechť se pamatuje, že Řím se chlubí tím, že se nikdy nemění. Zásady Řehoře VII. a Inocence III. jsou dosud zásadami římskokatolické církve. A kdyby jen měla moc, uváděla by je do praxe s právě takovou rozhodností dnes jako v minulých staletích. Protestanté jen málo vědí, co činí, když navrhuji přijmout pomoc Říma v díle vyvyšování neděle. Zatímco jsou plně zaujati uskutečněním svého záměru, Řím usiluje o to, aby znovu obnovil svou moc a získal zpět svou ztracenou nadvládu. Jakmile bude ve Spojených státech jednou ustavena zásada, že církev může užívat nebo ovládat moc státu; že náboženské obřady mohou být vynucovány světskými zákony; zkrátka, že autorita církve a státu má ovládat svědomí, pak bude triumf Říma v této zemi zajištěn.

„Boží slovo varovalo před hrozícím nebezpečím; bude-li toto varování ponecháno bez povšimnutí, protestantský svět pozná, jaké jsou skutečné záměry Říma, teprve tehdy, až bude

příliš pozdě uniknout léčky. Ona tiše nabývá moci. Její nauky uplatňují svůj vliv v zákonodárných síních, v církvích i v srdcích lidí. Vrší své vznešené a mohutné stavby, v jejichž skrytých zákoutích se budou opakovat její dřívější pronásledování. Skrytě a nepozorovaně posiluje své síly, aby prosadila své vlastní cíle, až přijde čas udeřit. Jediné, po čem touží, je výhodné postavení, a to se jí již poskytuje. Brzy uvidíme a pocítíme, jaký je záměr římského prvku. Kdokoli uvěří a bude poslouchat Boží slovo, tím na sebe přivolá pohanu a pronásledování.“ The Great Controversy, 581.

„Existuje svět, který leží ve zlobě, v klamu a zaslepení, v samém stínu smrti,—spí, spí. Kdo pocítuje úzkost duše, aby je probudil? Jaký hlas k nim může proniknout? Má mysl je přenesena do budoucnosti, kdy bude dán signál: „Hle, Ženich přichází; vyjděte Mu vstříc.“ Někteří však budou otálet s opatřením oleje k doplnění svých lamp a příliš pozdě zjistí, že charakter, který je olejem znázorněn, není přenosný. Tím olejem je Kristova spravedlnost. Představuje charakter a charakter není přenosný. Žádný člověk jej nemůže zajistit pro druhého. Každý si musí sám získat charakter očištěný od každé poskvrny hříchu.“ Bible Echo, 4. května 1896.

„Když jsem viděla ubohé duše umírat pro nedostatek přítomné pravdy a některé, kteří vyznávali, že věří pravdě, jak je nechávají umírat tím, že zadržují nezbytné prostředky k dalšímu šíření Božího díla, ten pohled byl příliš bolestný, a prosila jsem anděla, aby jej ode mne odňal. Viděla jsem, že když věc Boží žádala část jejich majetku, podobně jako tomu bylo u mládence, který přišel k Ježíši (Matouš 19,16–22), odcházeli zarmoucení, a že brzy přejde rozvodněná metla a smete všechn jejich majetek, a pak už bude příliš pozdě obětovat pozemské statky a ukládat si poklad v nebi.“ Early Writings, 49.

„Jidáš viděl, že jeho prosby jsou marné, a vyběhl ze síně se zvoláním: Je příliš pozdě! Je příliš pozdě! Cítil, že nemůže žít a dívat se na Ježíšovo ukřižování, a v zoufalství vyšel ven a oběsil se.“ Touha věků, 722.